

[Clara Munck.]

administrative øverste organer til at interessere sig bl. a. for de medarbejdere, der sidder på de forskellige udsatte poster.

Jeg vil meget bede den højtærede socialminister om at trumfe igennem, at der sker en forenkling. Den kommunalbestyrelse, jeg repræsenterer, og som nu modtager de 46 vuggestuebørn, skal nok selv stå til ansvar over for hjemmene for, at det, vi byder børnene, er tilstrækkeligt. Den højtærede socialminister er fuldt dækket, når der i børneforsogsloven står, at den højtærede socialminister skal godkende planerne for opførelse af sådanne institutioner og godkende reglerne om indretning o. lign., alt det var det, den højtærede socialminister fik skriftligt allerede ved sagens start.

Så kommer det, jeg næsten finder mest grelt, selv om alt det andet var slem. Så sent som i 1964 fik vi at vide, at det ville være 8 år, før vi kom med. Alligevel — og heldigvis — fik vi pludselig i marts 1965 meddelelse om, at nu kunne vi, hvis vi kunne komme hurtigt i gang, gå i gang med byggeriet. Det kunne vi. Dette fik vi altså skriftlig besked om fra direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, og så står der minsandten i brevet, at der til at følge byggearbejdet burde nedsættes et byggeudvalg, bestående af en repræsentant for kommunen — der dog burde være udvalgets formand — arbejdets arkitekt samt en repræsentant for direktoratet. Hvad gør kommunalbestyrelsesmedlemmer i en sådan situation? De siger: vi har det økonomiske og det endelige ansvar, vi beder embedsmænd om at følge arbejdet i detaljer. Derfor er kommunalbestyrelsen ikke selv til daglig med i byggemøder, og direktoratet har oven i købet en ekspeditionssekretær, højt juridisk kvalificeret medarbejderkraft, som kommer ud og deltager i møder af den art. Jeg har gerne villet pege på dette, fordi det er på linje med det, jeg har sagt om, hvad vi kunne gøre for medarbejderne. Deri ligger ikke, at vi skal misbruge deres gode muligheder for virkelig at udføre et arbejde dér, hvor der er behov for det.

Da jeg ikke skal tale meget længere, skal jeg springe andre ting over. Dog er der én ting, jeg lige vil pege på.

Det ærede medlem fru Grethe Philip talte adskilligt om den enlige mor. Folketinget

har jo været meget engageret i dette problem om; hvad vi kan gøre for den enlige mor — selvfølgelig ud fra den begrundelse, at den enlige mors børn må have de bedst mulige vilkår. Når vi taler om den enlige forsørger, bør vi dog efterhånden være nået til, at vi tænker på børnene i den lille familie, den økonomisk dårligt stillede familie. Den højtærede socialminister sagde i sin redegørelse, at vi på ét område også havde en stigning i de midler, der var til rådighed, nemlig hvor det drejede sig om refusioner vedrørende børnebidragene, og han tilføjede, at andre familiedydelser også vil kræve bevilinger. Jeg havde ligesom det ærede medlem fru Grethe Philip håbet, at denne udtalelse ville blive fulgt op af en udtalelse om, at nu måtte vi koncentrere os om og interessere os for familierpolitik som sådan. I forbindelse med spørgsmålet om den enlige mor vil jeg gerne tilføje, at med det nu forhøjede børnetilskud, der af det offentlige udbetales til enlige forsørgere, har den enlige mor dog 2.540 kr. om året til sit barn. Arbejdsmanden, som måske har både 2, 3, 4 børn og en kone, der ikke har uddannelse til at gå ud, og som ikke ønsker det, giver samfundet kun 630 kr. pr. barn til hjælp til disse børns opvækst.

Der kunne anføres meget andet, jeg ikke skal komme ind på, men selve familierpolitikken må der vel efterhånden være tid og plads til også at interessere sig for. Den konservative folketingsgruppe har udarbejdet en slags program for en familierpolitik; vi har sammenkædet denne familierpolitik med skattereformen. Jeg går ud fra, at den højtærede socialminister har denne pjece fra den konservative folketingsgruppe, og jeg håber også, at det er et område, hvor vi kan følge den socialpolitiske målsætning op.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg finder det værdifuldt, at vi har haft denne mulighed for at drøfte socialpolitik; jeg er da ikke i tvivl om, at vi alle har en god målsætning, og at vi så også får tid langs ad vejen at drøfte enkelthederne, så den sociale politik bliver i overensstemmelse med velstandssamfundets niveau.

Vivike: Jeg vil, som flere har gjort, takke den højtærede minister, fordi han er kommet med denne redegørelse, så meget